

Baldır Kemiğim Kırıldı

— sahara · 20 Nisan 2017

Karadeniz Bölgesinin en uzağındaki köyümüzün yayla düzlüklerinde yıllarca maçlar oynadık. Arkadaşlarla aramızda katıksız dostluk vardı. Zaten aynı ilkokulda okumuş, düğünlerde, bayramlarda benzer duygularla coşup, barış içinde birlikte yaşamının güzel örneklerini elle tutulur bir biçimde sergilemiştik. Köyümüz ilçenin en büyük köylerinden. Her zaman aynı yaş grubundan yirmi ve daha fazla genç bir araya toplanabilirdik. Birlikte şakalaşmalar ve spor yapmakla çok güzel günlerimiz geçti. Çocukluk ve ilk gençlik yıllarında köylerimizde en revaşa yapılan spor karakucak güreşleriydi. Güreşsiz bir düğün hatırlamam. Üç gün süren düğün şenlikleri ve de dini bayramlarda yediden yetmişe erkekler güreş tutardık. Daha sonraki yıllarda düğünlerin yerini voleybol ve futbol maçları aldı.

Gençlerimizin büyük çoğunluğu ilkokul öğretmeni idi. Köy okulları erkenden tatile girerdi. Sene sonu karneleri verdiğimizizin ertesi gününde kendimizi baba vatanı köyümüzde bulurduk. Her ne kadar köyde işler bitmezse bile yine de zaman bulup gençler bir araya toplanarak kıran kırana voleybol maçları yaptık. Yukarı, ikinci yaylaya çıkıldığı zamanda da sıra futbol oynamaya gelirdi.

Yetmişli yılları yaşıyoruz. Her zaman yirminin üstünde gencin bir araya gelmesi olası. Kuşluk vakti buluyoruz top oynadığımız düzlükte ta ikindiye kadar maç yapardık. Rakım iki bin dört yüz elli metre. Günde bir- iki maç oynayabiliyoruz.

Böyle bir maçta yaşıttım öğretmen arkadaşımın bacağı kırıldı. Arkadaşımla yıllar sonra bu olayı konuştuk. Aynı kentte oturuyoruz. Geçen hafta buluştuk. Ondan baldır kemiğinin kırılmasını ve o günlerde yaşadığı ruh halini anlatmasını istedim. Neden olmasın diyerek başladı anlatmaya:

Bilmem hatırlar mısınız? Seksenli yıllardayız. Memlekette yetmişli yıllardaki neşeli durum yok! Askeri idare altında yaşıyoruz. Köylerimizdeki cıvıl cıvıl, neşeli hava adeta buharlaşmış. Samsun'da çalışıyorum. Köye bir Ramazan Bayramı arifesinde döndüm. Bayram gününün öğleden sonrası yaylaya gidip annemin elini öptüm. Ertesi günü benim gibi yaylada bulunan arkadaşlarla buluştuk. Eski günlerden, yetmişli yıllarda yaptığımız maçlardan anlattık. Mustafa bir öneride bulundu:

“Beyler sekiz on kişiyiz. Gelin top oynadığımız düzlüğe doğru açılalım. Küçük bir maç bile yapabiliriz...” diye söylenmeye başladı. Olur, mu olmaz mı demeden kendimizi tam saha maç oynadığımız düzlükte bulduk. Yayla havası. Gayet serin. Düzlükler yemyeşil. Havada yayla kuşları uçuyorlar. Mustafa yeğeninin plastik topunu almıştı. Yarım saha maç yapmaya başladık.

Dün gibi hatırlıyorum. Karşı kaleye akın yapıyoruz. Burhan sağdan bir orta yaptı. Topu düzelttim kaleye gönderdim. Top kaleye giriyordu. Arkamdan sağ bacağıma bir baskıyla beraber, bizzat kemik sesi

duydum! Kendimi yerde buldum! Acıdan kıvrılırken arkadaşlar başıma toplandı. Pantolonla oynuyoruz. Paçamı yukarı çektim. Benim topuk kaymış. Bacağım sızlamaya başladı!

Hasan ayağımdan asıldı.

“Yapma Hasan!” diye sızlanıyorum. Hasan bir taraftan topuğumdan asılırken bir taraftan da:

“Ali’ciğim gayret et!” diye söyleniyordu. Topuk birazcık düzeldi. Bacaktan hayır yok. Kırık olduğunu hissettik. Arkadaşlar beni kucaklarında yaylaya taşırken, bir traktör denk geldi. Traktörle yayla evine kadar döndük. Köyümüzde çok ünlü sınıkçılar(köylerde kırık ve çıkıktan anlayan, tedavi eden köy doktoru) var. Anımsıyorum. Ortaokul yıllarında öğrenciyken ilçede yapılan bir karakucak güreşinde güreşçinin birinin kolu kırıldı. Bizim köylü sınıkçı Osman amcayı mikrofonla anons etmişlerdi. O yıllarda kırık ve çıkık olaylarında doktora gitmek adet değildi. Zaten ilçede ameliyat yapacak doktor da yoktu.

Sınıkçı Ali Amca evimize davet edildi. Ali Amca Osman Amcanın kardeşi. İki kardeş baba mesleği sınıkçılığı öğrenmişler. Baba mesleğini devam ettiriyorlar. Önce bacağımı yokladı. İşaret parmağı ile kaval ve baldır kemiklerimi kontrol etti. Baldır kemiğinde kırık olduğunu söyledi. Bir yakı yaptı. Bacağımı sardı.

Yaylada bulunan bütün komşular ziyaretime geldiler. Ziyaretçilerin gelmesi güzel de böylesi bir uğursuz olay niçin başıma geldi diye düşünmeye başladım. Aklıma kırık fikir geliyor. İç sesimle kendimi yargılıyorum. Allah’ım diyorum otuz gün ramazan orucumu tuttum. Yerdeki bir karıncayı ezmek istemem. Köye gelip annemin elini öptüm... Bu olay acaba hangi günahımın kefareti diye geçmiş günlerimin bir muhasebesini yapıyorum. Bile bile bir hata yaptığımı anımsamıyorum... Olan oldu bir kez! Başa gelen çekilir! Yapacak bir şey yok.

İlk gece sabaha kadar uyuyamadım. Topuğa doğru bacağım bayağı şişti. Sabahleyin sınıkçı Ali Amca ziyaretime geldi. Sardığı sargıyı gevşetti. Ağrılar hafıfledi. Bu arada ziyaretçiler gelmeye devam etti.

Köyümüzde akli iş kesen, sözü dinlenir bir Ekrem Amcamız var. O da ziyaretime geldi. Olayın nasıl olduğunu sordu. Anlattım. Anlattıklarına ikna olmadı. Başlarından geçen bir anekdotu anlattı:

“Köyde tahta biçiyorduk. Tomruk kaydı. Ufak bir şanssızlık yaşadık. Torun’un eli arada kaldı. Parmağı kırıldı. Torun, parmağının acısına dayanamadı bayıldı. Sen bayılmadığına göre bacağında kırık yok demektir.”

Daha sonra Samsun’a döndüğümde bacağımın filmini çekttirdim. Bizim baldır kemiğinde parçalı kırık vardı. Üstelik topukta da çıkık vardı. Hasan topuktaki çıkığı tam yerine yerleştirememiş. Demek ki gençlik. Kaza geçirdiğim ilk anlarda değil bayılmak fazla acı bile hissetmedim.

Yaylada fazla kalmadım. Köye döndüm. Ziyaretçilerim yanıma gelmeye devam etti. Sırt üstü yatıyorum. Zorlukla birazcık düzeliş oturabiliyorum ilk günler. Yanıma gelenlere aşağıdan bakıyorum. Bu durum ruhumu acıtıyor. Aklıma kaygılı düşünceler takılıyor! Kompleks içindeyim! Daha geçen hafta sapaşağlamdım. Neşeli halimden eser kalmadı. Acaba sakat mı kalacağım kuşkusuna kapılıyorum.

Yediğim yemeklerden tat alamıyorum. Ahşap ayvana çıkıp karşıları seyrediyorum. Hemen evimizin önündeki şırıl şırıl akan çeşmenin güzelliği, karşılardaki yemyeşil çam ormanlarının doyumsuz güzelliğinin artık eski dadı yok. Dünyam küçüldü! Çayırlarda özgürce tırpan sallamak, ara ara arkadaşlarla buluşup sohbetler edip, gülüp eğlenmek bir başka bahara kaldı!

Uzun olan yaz gündüzleri benim için daha fazla uzadı. Hele geceler bir türlü bitmez oldu. İnsanoğlu nelere alışmıyor ki? Günler yavaş yavaş geçmeye başladı. Az da olsa moralim düzelmeye başladı. Bir bastonla yürüyebiliyordum. Neye niyet neye kismet! Oysa köyde çalışıp, çayır biçecek, buğday-arpa hasadı yapacaktık. O yaz çalışmak kismet olmadı.

Yirmi gün sonra bastonla yürümeyi başarır hale geldim. Ali'ye soruyorum:

"Bu arada doktora gidip muayene olmadın mı?" Ali işin o tarafı benim için çok hazin oldu diyerek anlatmasını sürdürdü.

Ardahan'a gidip muayene oldum. Müdür yetkili öğretmen olduğum için iznim bitiyordu. Tamamen iyileşip daha sonra Samsun'a dönerim düşüncesiyle rapor almak istedim. Doktorun sözleri hala kulaklarımda:

"Sen ne yapıyorsun! Hemen bir büyük hastahaneye gidip ortopediciye ayağını göstermelisin. Yoksa bacağı kesilebilir!" O anda dünyam karardı. Bacağımın kesilme olasılığı!

Oysa az da olsa artık yere basabiliyordum. Ardahan'dan köye nasıl ruh halinde döndüğümü bir ben bilirim. Moralman yıkılmışım. Apar topar çocuklarla birlikte Samsun'a döndük. Zaman yitirmeden doktora gittim. Film çekildi. Parçalı kırığın kendini onardığını, topuğun çukuk durumunun da operasyon gerekmeyecek biçimde olduğunu söyledi doktorum.

Annemden yeniden doğmuşçasına mutlu oldum. Artık Samsun'da seyredebildiğim Karadeniz'in koyu mavi tonlarını, ovalarının yemyeşil renklerini bir farklı güzel görmeye başladım. Yeniden sağlığima kavuşmuştum.

Sağlık içinde yaşamının ne kadar önemli olduğu gerçeğini bu kez yaşayarak gözlemlemiş oldum. Evet, en büyük hazine can güvenliği içinde sağlıklı olmaktır. Hastalık, ya da kaza sonucu karşılaştığımız olumsuz durumlar sonucu bu gerçeği daha bir iyi anlıyoruz.